

2. Overretsdomme.

a. Dommen 1. c. foran, indanket og paadømt den 3die Januar 1873; stadfæstet; Bægten kun 24 Rd., kan „undertiden komme i Berøring med Havbunden“, men kan ikke sammenstilles med det i Lov af 9de Marts 1872 § 1 omforklarede Bundslæbevaad.

b. Dommen 1. g. indanket, paadømt den 2den December 1873 og stadfæstet; „det lovstridige Bundslæbevaad“.

c. Dommen 1. h. indanket, paadømt den 24de April 1875 og stadfæstet, dog saaledes, at Byden nedfattes til 40 Kroner; for Domsfældelsen anføres, at det er oplyst, at Vaaddet medtager „Rejer, Hundestjeler, lignende Smaafisk, Søgræs og Lang“, at det, „slæbt langs Bunden“, tager Alt med“.

3. Højesteretsdomme.

a. Overretsdommen 2. a. indanket, paadømt den 1ste December 1873 og stadfæstet; Frifindelsen yderligere begrundet paa nye Oplysninger, derunder en Syns- og Skjønforretning, hvorefter det omhandlede Vaad vel „følger langs Havbunden, men ikke skraber langs denne, eller opriver Lang og Søplanter af nogen Betydning“.

b. Overretsdommen 2. b. indanket, paadømt den 19de Maj 1874 og stadfæstet. Det hedder: „I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med. Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til et andet Resultat end det i Dommen antagne“.

Som et yderligere Bidnesbyrd om den Usikkerhed og Væksen, der ved den titnævnte Lov er fremkaldt i de Forhold, den skulde ordne, kan anføres, at Fyns Stiftamt i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 28de Maj 1872, paa Grund af den lidenskabelige Stemning mod det paa Odense Fjord brugte Drivevaadsfiskeri, udtalte Usikkerheden af, at Lilsynet med Overholbelsen af Loven maatte blive overdraget Lodbrydernes Fjere som Sagkyndige, hvorom samme Stiftamt under 15de f. M. forud direkte havde tilskrevet Generaldirektoratet for Skattevesenet, samt tillige, at der maatte tilveiebringes en paa Skjøn af en Fagmand bygget klar Fortolkning af, hvilke Redstaber Loven har villet forbyde. Med Skrivelse af 13de Juni fremsendte Generaldirektoratet en fra Krydstoldinspektoratet under 7de f. M. afgiven Erklæring, hvoraf fremgaar, at det vel kunde lade sig gjøre at udføre et til Strækningen i Nærheden af Fjordmundingen indskrænket Lilsyn, men at det vilde være nødvendigt, at „Ovrigheden nøjagtig bestemte Beskaffenheden af hvad der maatte henregnes til Trawl“, hvilket altsaa antoges gjort uklar ved Forklaringen i den nys udkomne Lov. Krydstoldinspektøren, Kommandør Chr. Gottlieb, udtalte derhos som sin personlige Formening, at „ethvert Fiskegarn, der belæses med en Bægt slæbes langs Bunden, maa være Trawlfiskeri, enten den vægende Kraft er Damp, Sejl eller Menneskehænder“. Det er ikke Udvalget bekendt, hvorvidt et saadant Lilsyn, hvilket Generaldirektoratet ikke syntes utilbøjeligt til at indbringe, senere blev iværksat.

Henses nu til, at de Drive- eller Bundslæbevaad, som have været Gjenstand for de oven anførte Domme, ganske bestemt baade i Indretning og Brug ere fuldkommen ens, og at Bægtangivelsen, hvorpaa stundom bygges, er illusorisk, idet den Bægt, der forevises Ovrigheden eller dens Betjente, sandsynlig ikke er den samme, som bruges under Driften, og fremdeles at Bægten nødvendig maa forøges i visse Tilfælde, f. Ex. paa dybere Bunde for at holde Garnet strygende langs Bunden, og i Kulingsvejr for at Driften ej skal blive for stærk, — saa er det høilig at beklage, at Domstolene skulle komme til saa modsatte Resultater om Lovligheden af Vaaddets Brug, og ligesaa beklageligt, at Retsbevidstheden hos den menige Mand maa vækkes eller helt gaa tilgrunde, naar han ser, at den ene Politiovrighed tager det samme Tilfælde for en Overtrædelse, som en anden ikke anser sig berettiget til at forhindre. Og saaledes er Tilstanden. Drivevaaddene bruges endnu denne Sommer rask baade her og der, Stemningen mod dem er usforandret fjendelig, hvor de komme i Brug, og Loven har vist sig afmægtig til heri at bewirke nogen Forandring.

Idet vi forlade Loven af 9de Marts 1872, der angaar de ved Sejls- eller Dampkraft baadragne Malevaad, skulle vi vende tilbage til de øvrige Vaad af denne Klasse, der ere den egentlige Gjenstand for Forbudet i nærværende §, for at rette Betragtningen paa den Betydning, der fremføres mod dem samtlige for, at de virke udtømmende og ere skadelige for al Fiskeyngel, — Virkninger, som, hvis de finde Bækræftelse, ligefrem ville føre til Fjordfiskeriernes fuldstændige Odelæggelse. Vi have ovenfor udviklet de Grunde, som have været bestemmende for os til for denne Klasse af vore Fiskevaad at anbefale et rent Forbud mod alle Malevaad; det er altsaa ikke hertil, at vi skulle komme tilbage, det er paa Sagtagelsen af, om der, siden Malevaadsbrugen er tiltagen